

KRÁLOVNÁ
ANGLICKEJ
DETEKTÍVKY

Agatha
Christie®

SITTAFORDSKÁ
ZÁHADA

Agatha
Christie[®]

SITTAFORDSKÁ
ZÁHADA

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Zelená knižnica,
Bratislava v roku 2025 ako svoju 2 409. publikáciu v elektronickej podobe.
Zodpovedná redaktorka Katarína Jusková
Druhé vydanie
Sadzba a zalomenie do strán DLX SLOVAKIA, s.r.o.

IKAR, a.s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

Z anglického originálu Agatha Christie: *The Sittaford Mystery*
preložila Alena Redlingerová.

Na obálke a titulnom liste je použité oficiálne logo Agathy Christie.

The Sittaford Mystery Copyright © 1931 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

Translation entitled *Sittafordská záhada* © 2025 Agatha Christie Limited.

All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE and the Agatha Christie Signature are registered
trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.

www.agathachristie.com

Cover Design © Barbara Baloghová 2025

Cover Photo © Shutterstock

ISBN 978-80-551-9996-2

*Venujem M. E. M.,
s ktorým som na zdesenie ľudí okolo nás
preberala zápletku tejto knihy.*

SITTAFORDSKÉ SÍDLO

1 Major Burnaby si obul gumené čižmy, zapol golier na kabáte, z poličky pri dverách zobral lampáš, opatrne otvoril dvere svojho neveľkého domčka a vystrčil von hlavu.

Naskytol sa mu pohľad na typickú zimnú krajinu, ako ju zobrazujú na vianočných pohľadniciach a v staromódnych melodrámach. Všade ležali vysoké snehové záveje, nielen poprašok. Posledné štyri dni v celom Anglicku nepretržite chumelilo a tu, na okraji Dartmooru, napadalo vyše metra snehu. Majitelia domov šomrali na popraskané potrubie a mať známeho inštalátora (alebo aspoň inštalatárskeho učňa) sa považovalo za veľkú výsadu.

V odľahlej dedinke Sittaford, teraz takmer odrezanej od sveta, predstavovali rozmery zimy skutočný problém.

Major Burnaby však nebol nijaký slaboch. Dva razy odfrkol, raz zavrčal a rezko vykročil do snehu. Nemal namierené ďaleko. Urobil niekoľko krokov po krivolakom chodníku, potom vošiel do brány a po čiastočne očistenej príjazdovej ceste pokračoval k majestátnemu kamennému domu.

Dvere mu otvorila slúžka v peknej rovnošate. Zobrala majorovi zimník, gumené čižmy aj starý šál.

Ďalšími dverami vošiel do izby, ktorá dýchala atmosférou premeny.

Hoci bolo iba pol štvrtej, závesy na oknách už zatiahli, v izbe sa svietilo a v kozube veselo blkotal oheň. Dve ženy v popoludňajších šatách sa zdvihli, aby privítali ostrieľaného starého bojovníka.

„Ste veľmi láskavý, že ste prišli,“ ozvala sa staršia z nich.

„Kdeže, pani Willettová, kdeže, vy ste láskavé, že ste ma pozvali.“ Stisol obom dámam ruku.

„Prídu aj páni Garfield a Duke,“ pokračovala pani Willettová, „Pán Rycroft sa tiež sľúbil, ale pochybujem, že svoj sľub splní, keď uvážime jeho vek a to hrozné počasie. Naozaj príšerné, nemyslíte? Človek má pocit, že musí niečo robiť, aby si udržal dobrú náladu. Violet, nože prilož na oheň.“

Major galantne vstal, aby sa ujal tej úlohy. „Dovoliťe, slečna Violet?“ Šikovne priložil poleno a sadol si do kresla, na ktoré mu ukázala hostiteľka. Nenápadne sa obzeral okolo seba. Žasol nad tým, ako tie dve zmenili ráz miestnosti, hoci neurobili nič zvláštne, na čo by sa dalo ukázať prstom.

Kapitán Joseph Trevelyan postavil Sittaforfské sídlo pred desiatimi rokmi, keď z kráľovského námorníctva odišiel do výslužby. Bol dosť bohatý a vždy túžil bývať v Dartmoore. Napokon sa rozhodol pre dedinku Sittaford. Na rozdiel od väčšiny dedín a gazdovstiev v okolí neležala v doline, ale rozkladala sa na úpätí Sittaforfského vrchu. Kapitán tam kúpil veľký pozemok a postavil na ňom pohodlný dom s vlastnou elektrárnou a elektrickým čerpadlom. A potom z čisto

špekulatívnych dôvodov postavil ďalších šesť domčekov pri ceste.

Prvý, ktorý stál tesne pri bráne jeho sídla, prenajal starému priateľovi Johnovi Burnabymu a ostatné rozpredal ľuďom, ktorí sa z núdze alebo vlastnej vôle rozhodli bývať na konci sveta. Dedinku tvorili tri maľebné polorozpadnuté domčky, kováčska dielňa a pošta, ktorá slúžila aj ako obchod s cukrovinkami. Do najbližšieho mesta Exhampton to bolo desať kilometrov dolu kopcom, o čom svedčil aj varovný nápis, typický pre dartmoorske cesty: Motoristi, znížte rýchlosť na minimum.

Kapitán Trevelyan, ako sme už spomenuli, rozhodne netrel biedu. Napriek tomu – alebo práve preto – nekriticky miloval peniaze. Koncom októbra mu napísal realitný agent z Exhamptonu, či by nechcel prenajať Sittafordské sídlo. Má totiž záujemcu, ktorý by si na zimu rád prenajal presne taký dom.

V prvej chvíli chcel kapitán Trevelyan odmietnuť, no potom si vyžiadal viac informácií. Vysvitlo, že záujem prejavila istá vdova Willettová s dcérou. Nedávno pricestovala z Južnej Afriky a chce si na zimu prenajať dom v Dartmoore.

„Tá ženská musí byť padnutá na hlavu,“ vyhlásil kapitán Trevelyan. „Čo ty na to, Burnaby?“

Aj Burnaby si to myslel a svoj názor vyjadril rovnako rázne ako jeho priateľ.

„Ale ty predsa nemáš v úmysle prenajať svoj dom,“ dodal. „Nech si tá bláznivá osoba nájde iné miesto, ak chce silou mocou zamrznúť. Z Južnej Afriky, no toto!“

Kapitána však napokon premohla láska k peniazom.

Ako často sa mu naskytne príležitosť prenajať dom uprostred zimy? A tak sa spýtal, koľko je pani Willettová ochotná zaplatiť.

Veľkorysá ponuka dvanástich guineí na týždeň napokon rozhodla. Kapitán Trevelyan zašiel do Exhamptonu, za dve guiney týždenne si prenajal malý domček na predmestí a Sittafordské sídlo dal k dispozícii pani Willettovej, ktorá zaplatila polovicu nájomného vopred.

„Bláznivá ženská, asi má viac peňazí ako rozumu,“ zavrchal vtedy kapitán.

Majorovi Burnabymu sa pani Willettová nezdala bláznivá. Žena vysokej postavy sa správala trochu hlúpo, ale jej fyziognómia svedčila skôr o inteligencii. Mala sklón obliekať sa príliš honosne, jej prízvuk naznačoval, že strávila dlhý čas v kolóniách, a vyzerala nadmieru spokojná. Na prvý pohľad bolo zrejmé, že je bohatá, čo v Burnabym neraz vzbudilo údiv. Určite nebola typ ženy, u ktorej by človek čakal, že má rada samotu.

Ako susedka sa prejavovala až priveľmi priateľsky. Všetkých priam zasypávala pozvánkami do Sittafordského sídla. Ustavične presviedčala kapitána Trevelyanu, aby sa v dome správal, ako keby ho nikdy neprenajal. Lenže Trevelyan nemal ženy v láske. V dedine sa povrávalo, že v mladosti ho jedna odmietla. Tvrdošijne odmietal všetky pozvania.

Od príchodu nových nájomníčok však prešli dva mesiace, a ako to už býva, vzrušenie opadlo.

Od prírody mlčanlivý Burnaby skúmavo hľadel na hostiteľku a vonkoncom si nevedomoval, že by mal viesť nezáväzný rozhovor. Predstiera, že je trochu bláz-

nivá, ale nie je, usúdil napokon. Potom uprel pohľad na Violet Willettovú. Pekné dievča, aj keď vychudnuté, ako je dnes v móde. Burnaby nechápal, načo je dobré, keď žena nevyzerá ako žena. V novinách však písali, že krivky sa vracajú. Najvyšší čas, pomyslel si.

Konečne sa vzbopil a pripravil sa na nevyhnutný rozhovor.

„Báli sme sa, že neprídete,“ povedala pani Willetová. „Spomínali ste, že vám to možno nevyjde. Som veľmi rada, že ste predsa len prišli.“

„Je piatok,“ odvetil major Burnaby.

Pani Willettová sa zatvárila nechápavo. „Piatok?“

„Každý piatok chodievam k Trevelyanovi. V utorok chodí on ku mne. Robíme to už roky.“

„Aha, chápem. Samozrejme, veď bývate blízko...“

„Zvyk.“

„A čo teraz? Chcem povedať, keď kapitán býva v Exhamptone...“

„Škoda rušiť staré zvyky,“ odvetil major Burnaby. „Spoločné večery by nám chýbali.“

„Vy sa zúčastňujete na súťažiach, však?“ spýtala sa Violet. „Akrostichy, krížovky a podobné veci.“

Burnaby prikývol. „Lúštim krížovky. Trevelyan sa venuje akrostichom. Každý sa držíme svojho. Minulý mesiac som v krížovkárskej súťaži vyhral tri knihy,“ priznal.

„Naozaj? To je skvelé. Boli to zaujímavé knihy?“

„Neviem, ešte som ich nečítal. Nevyzerajú, že by za niečo stáli.“

„Ide o to, že ste ich vyhrali, nemám pravdu?“ poznamenala pani Willetová.

„Ako chodíte do Exhamptonu?“ zaujímala sa Violet.
„Pokiaľ viem, nemáte auto.“

„Pešo.“

„Čože? To nemyslíte vážne! Desať kilometrov!“

„Dobrý telocvik. Dvadsať kilometrov je pre mňa hračka. Udržiava ma to vo forme. Niet nad dobrú kondíciu.“

„Predstavte si! Dvadsať kilometrov! Ale vy a kapitán ste boli veľkí športovci, však?“

„Kedysi sme spolu chodievali do Švajčiarska. V zime sme sa venovali zimným športom, v lete horolezectvu. Trevelyan bol v ľade neprekonateľný. Ale na také veci sme už pristarí.“

„Vyhrali ste aj armádne majstrovstvo v raketbale, však?“ spýtala sa Violet.

Major sa začervenal ako dievča. „Kto vám to povedal?“ zamrmlal rozpačito.

„Kapitán Trevelyan.“

„Joe by mal držať jazyk za zubami,“ zašomral Burnaby. „Priveľa rozpráva. Ako je teraz vonku?“

Violet brala ohľad na jeho rozpaky a nasledovala ho k oknu. Odtiahli záves a naskytol sa im bezútešný pohľad.

„Čoskoro bude zase snežiť,“ poznamenal Burnaby. „Chystá sa riadna chumelica.“

„Ach, aké vzrušujúce,“ vzdychla si Violet. „Sneh je strašne romantický. Nikdy predtým som ho nevidela.“

„Ale zamrznuté potrubie už je menej romantické,“ zahriakla ju matka.

„Vždy ste žili v Južnej Afrike, slečna Willetová?“ zaujímal sa Burnaby.

Mladú ženu viditeľne opustilo nadšenie a odpoveda-

la dost rezervovane: „Áno v cudzine som prvý raz. Je to skutočne vzrušujúce.“

Vzrušujúce? Žiť v zapadáckove na slatinách? Čudné. Major nechápal, čo ich k tomu viedlo.

Dvere sa otvorili a slúžka oznámila: „Pán Rycroft a pán Garfield.“

Vzápätí vošiel starší vysušený muž a s ním svieži, chlapčensky vyzerajúci mladík. Mladší prehovoril prvý.

„Priviedol som ho, pani Willettová. Povedal som, že nedovolím, aby ho zasypal sneh. Ha, ha. Pozrime sa, ako je tu príjemne. V kozube horia poľená.“

„Môj mladý priateľ má pravdu,“ prisvedčil pán Rycroft, keď obom dámam obradne potriasol rukou. „Ako sa máte, slečna Violet? Hrozné počasie, nemyslíte?“ Prešiel ku kozubu a dal sa do reči s pani Willettovou.

Ronald Garfield sa obrátil k Violet. „Nedá sa tu niekde korčuľovať? Hádam sa v okolí nájdu zamrznuté jazerá.“

„Myslím, že sa musíte uspokojiť s odhadzovaním snehu.“

„Od rána som nič iné nerobil.“

„Nehovorte, ste ozajstný chlap!“

„Nesmejte sa mi. Ruky mám samý pľuzgier.“

„Ako sa má vaša teta?“

„Stále rovnako – niekedy povie, že sa cíti lepšie, inokedy zasa horšie, ale myslím, že sa to veľmi nemení. Verte mi, je to príšerný život. Každý rok rozmýšľam, ako sa tomu vyhnúť, ale viete, ako je to – keby som sa o starú paniu cez Vianoce nepostaral, bola by schopná odkázať svoje peniaze útulku pre mačky. Má ich päť. Stále tie potvory hladkám a predstieram, že ich milujem.“

„Ja mám radšej psov ako mačky.“

„Moja reč. Chcem povedať, že pes je... skrátka, pes je pes.“

„Vaša teta mala vždy rada mačky?“

„Myslím, že skôr či neskôr to postihne každú starú dievku. Uf! Neznášam tie potvory!“

„Vaša teta je milá, ale zároveň mi naháňa strach.“

„Nie ste sama, slečna Violet. Niekedy mám pocit, že mi odtrhne hlavu. Myslí si, že v nej mám iba piliny.“

„To hádam nie!“

„Nechajte si ten tón, dobre? Sú ľudia, čo sa tvária ako hlupáci a v duchu sa smejú.“

„Pán Duke,“ ozvala sa slúžka.

Pán Duke sa prisťahoval nedávno. V septembri kúpil od kapitána Trevelyana posledný zo šiestich domčekov. Mohutný, mlčanlivý a vášnivý záhradkár. Prvý ho vzal na milosť pán Rycroft, nadšený milovník vtáctva, ktorý býval vedľa neho, nedbajúc na všeobecnú mienku, že pán Duke síce vyzerá ako slušný, tichý a nenápadný človek, ale ktovie? Čo ak je to obchodný cestujúci na penzii?

Nikto sa ho, samozrejme, nespýtal – každý si povedal, že je lepšie nič nevedieť. Lebo pre toho, kto by niečo vedel, by to mohlo byť nepríjemné a v takej malej komunite je dobré vychádzať so všetkými rovnako.

„Nechystáte sa do Exhamptonu v tomto nečase, však?“ spýtal sa majora Burnabyho.

„Nie, Trevelyan ma dnes večer určite nečaká.“

„Hrozné, nemyslíte?“ povedala pani Willettová a striasla sa. „Byť tu pochovaný rok čo rok – musí to byť naozaj príšerné.“

Pán Duke na ňu pozrel. Aj major Burnaby jej venoval zvedavý pohľad.

V tej chvíli sa však začal podávať čaj.

ODKAZ

2

Po čaji pani Willettová navrhla partiu bridžu. „Je nás šesť. Dvaja môžu kibicovať.“

Ronniemu zažiarili oči. „Vy štyria začnite. Slečna Willettová a ja budeme kibicovať.“

Lenže pán Duke sa priznal, že bridž nehrá.

Ronnie zosmutnel.

„Môžeme hrať niečo iné,“ povedala pani Willettová.

„A čo keby sme skúsili vyvolávať duchov?“ navrhol Ronnie. „Je strašidelný večer. Nedávno sme o tom hovorili, ak si spomínate. S pánom Rycroftom sme cestou sem debatovali na túto tému.“

„Som totiž členom Spoločnosti pre výskum paranormálnych javov,“ vysvetlil pán Rycroft. „Objasnil som nášmu mladému priateľovi zopár vecí.“

„Somariny,“ ozval sa major Burnaby.

„Ale je to zábava, nemyslíte?“ zašvitorila Violet Willettová. „Isteže tomu neveríme. Je to len hra. Čo vy na to, pán Duke?“

„Ako si želáte, slečna Willettová.“

„Musíme pozhasínať svetlá a nájsť vhodný stolík. Nie – ten nie, mama. Je príliš ťažký.“

Konečne sa všetko usporiadalo na spokojnosť prítomných. Z vedľajšej izby priniesli okrúhly stolík s vy-

leštenou doskou. Postavili ho ku kozubu a všetci si okolo neho posadali pri zhasnutých svetlách.

Major Burnaby sedel medzi hostiteľkou a jej dcérou, ku ktorej si prisadol Ronnie Garfield. Major sa ironicky usmial a v duchu si pomyslel: Za mojich mladých čias sme hrali Jenkins, hore. A snažil sa rozpomenúť na meno dievčaťa s vlasmi ako páperie, ktoré pod stolom držal za ruku. Bolo to veľmi dávno. Ale bola to dobrá hra.

Ako to už v podobných situáciách býva, všetci sa smiali, šepkali a trúsili zvyčajné poznámky.

„Duchovia sa neponáhľajú.“

„Majú dlhú cestu.“

„Ticho – musíme zachovať vážnosť, inak z toho nič nebude.“

„No tak, upokojte sa všetci!“

„Nič sa nedeje.“

„Samozrejme, spočiatku je to vždy tak.“

„Nemôžete byť ticho?“

Po nejakom čase všetci zmĺkli.

Nastalo ticho.

„Ten stolík je ako mŕtvy chrobák,“ zamrmľal znechutené Ronnie Garfield.

„Ššš!“

Vtom sa stolík zachvel a začal sa kývať.

„Pýtajte sa. Kto začne? Vy, Ronnie.“

„Ja... ehm... teda... čo sa mám spýtať?“

„Či je duch prítomný,“ našepkala mu Violet.

„Aha! Haló – je tu nejaký duch?“

Stolík sa prudko zakýval.

„To znamená áno,“ vysvetlila Violet.

„Dobre. Takže – kto ste?“

Nijaká odpoveď.

„Nech hláskuje svoje meno.“

Stolík sa začal silno kývať.

„Á, bé cé, dé, e, ef, gé, há, i – hej, bolo to i, alebo jé?“

„Spýtajte sa. Bolo to i?“

Stolík sa raz zakýval.

„Áno. Ďalšia hláska, prosím.“

Duch sa volal Ida.

„Máte pre niekoho z nás odkaz?“

Áno.

„Pre koho? Pre slečnu Willettovú?“

Nie.

„Pre pani Willetovú?“

Nie.

„Pre pána Rycrofta?“

Nie.

„Pre mňa?“

Áno.

„Má odkaz pre vás, Ronnie. Do toho, nech vám ho povie.“

Stolík vyhláskoval Diana.

„Kto je Diana? Poznáte osobu s takým menom?“

„Nie, nepoznám. Aspoň...“

„Vidíte. Pozná ju.“

„Spýtajte sa, či je vdova.“

Zábava pokračovala. Pán Rycroft sa blahosklonne usmieval. Nech si mladí užijú. Vtom však čosi zachytil v hostiteľkinej tvári, ktorú náhle osvetlil oheň. Zdala sa mu znepokojená a zjavne sa v myšlienkach zatúlala niekam inam.

Major Burnaby myslel na sneh. Večer bude zase padať. Najtuhšia zima, akú pamätá.

Pán Duke bral hru veľmi vážne, ale duchovia mu, žiaľ, nevenovali pozornosť. Všetky odkazy boli adresované Violet alebo Ronniemu.

Violet sa dozvedela, že pocestuje do Talianska. Bude mať spoločnosť. Nie ženskú. Mužskú. Volá sa Leonard.

Všetci sa zasmiali. Stolík trpezlivo vyťukal názov mesta. Bolo to čosi ruské, určite nie talianske.

Zazneli zvyčajné obvinenia.

„Počujte, Violet,“ (slečna Willettová sa v zápale hry pozabudla). „Drgli ste do stolíka.“

„Vôbec nie. Dívajte sa, keď zložím ruky zo stolíka, kýve sa ďalej.“

„Mne sa páči, keď ťuká. Poprosím ho, aby ťukal.“

„Mal by vyťukávať,“ Ronnie sa obrátil k pánu Rycroftovi. „Musí vyťukávať, či nie?“

„Za týchto okolností to asi nebude možné,“ poznamenal sucho pán Rycroft.

Nastala prestávka, stolík sa nehýbal a neodpovedal na otázky.

„Ida odišla?“

Stolík sa slabo zakýval.

„Nepríde k nám ďalší duch?“

Nič. Vtom sa však stolík prudko roztriasol a znova sa rozkýval.

„Hurá! Si nový duch?“

Áno.

„Máš pre niekoho z nás odkaz?“

Áno.

„Pre mňa?“

Nie.

„Pre Violet?“

Nie.

„Pre majora Burnabyho?“

Áno.

„Takže pre vás, pán major. Budeš nám hláskovať odkaz, prosím?“

Stolík sa dal do pohybu.

„T-R-E-V... Si si istý? To nie je možné. TREV nedáva zmysel.“

„Trevelyan,“ ozvala sa pani Willettová. „Kapitán Trevelyan.“

„Máš na mysli kapitána Trevelyana?“

Áno.

„Máš odkaz pre kapitána Trevelyana?“

Nie.

„Tak čo teda?“

Stolík sa pomaly rytmicky kýval, tak pomaly, že sa dali rátať písmená.

M – pauza. R-T-V-Y.

„Mŕtvy.“

„Je niekto mŕtvy?“

Tentoraz stolík neodpovedal áno alebo nie, ale kýval sa, až kým neprišiel k písmenu T.

„T – chceš povedať Trevelyan?“

Áno.

„Znamená to, že Trevelyan je mŕtvy?“

Áno.

Ktosi prudko vydýchol. Všetci okolo stola sa začali hniezdiť.

Ronnie sa pýtal ďalej, no tentoraz kládol otázky tó-

nom, ktorý vyjadroval úžas a rešpekt. „Chceš povedať, že kapitán Trevelyan je mŕtvý?“

Áno.

Na chvíľu zavládlo ticho. Akoby nikto nevedel, na čo sa pýtať, ako si vysvetliť nečakaný obrat.

Stolík sa znova rozkýval.

Rytmicky, pomaly a Ronnie nahlas opakoval písmená...
V-R-A-Ž-D-A...

Pani Willettová vykrikla a stiahla ruky zo stolíka.

„Viac už neznesiem. Je to hrozné. Nepáči sa mi to.“

Vtom sa ozval zvučný a jasný hlas pána Duka. Obrátil sa k stolíku s otázkou: „Má to znamenať, že kapitána Trevelyana zavraždili?“

Vzápätí sa stolík tak mocne rozkýval, že sa skoro prevrátil.

Áno.

„Viete čo,“ Ronnie tiež stiahol ruky zo stolíka. „Tomuto hovorím nepodarený vtip,“ povedal roztraseným hlasom.

„Zažnite svetlá!“ prikázal pán Rycroft.

Major Burnaby vstal a išiel k vypínaču. V ostrom svetle boli všetci bledí a tvárili sa neisto.

Pozerali jeden na druhého. Nikomu nebolo do reči.

„Je to somarina, samozrejme,“ zasmial sa rozpačito Ronnie.

„Hlúpy nezmysel,“ pridala sa pani Willettová. „Nikto by nemal... takto žartovať.“

„Určite nie o smrti,“ pridala sa Violet. „Je to... Ach! Nepáči sa mi to.“

„Ale ja som stolíkom nehýbal,“ bránil sa Ronnie nevysovenému obvineniu. „Prisahám.“

„Ja môžem povedať to isté,“ prikývol pán Duke. „A vy, pán Rycroft?“

„No dovoľte!“ ohradil sa Rycroft.

„Hádam si nemyslíte, že by som bol schopný takto nemiestne žartovať?“ zahundral major Burnaby. „Nechutné.“

„Violet, drahá...“

„Nie, mama. Také niečo by som nemohla...“ Dievča malo slzy na krajíčku.

Všetkých prítomných sa zmocnili rozpaký. Veselosť sa vytratila.

Major Burnaby odsunul stoličku, prešiel k oknu a odťahol záves. Zahľadel sa von, obrátený chrbtom k ostatným.

„Je o päť minút pol šiestej,“ poznamenal pán Rycroft, pozerajúc na hodiny. Porovnal čas s časom na svojich hodinkách a všetci mali zrazu pocit, že je to dôležité.

„Nuž,“ ozvala sa pani Willettová v úsilí o veselý tón, „myslím, že je čas na koktail. Zazvonili by ste láskavo, pán Garfield?“

Ronnie poslúchol.

Priniesli všetko potrebné a Ronnieho poverili miešaním. Prítomným sa trochu uľavilo.

Ronnie zdvihol pohár. „Na nás,“ povedal.

Ostatní ho nasledovali, okrem mlčanlivej postavy pri okne.

„Váš koktail, pán major.“

Major sa mykol a pomaly sa obrátil. „Ďakujem, pani Willettová, ale neprosím si.“ Ešte raz pozrel do okna a pomaly pristúpil k skupinke zhromaždenej pri

kozube. „Ďakujem veľmi pekne za príjemný večer. Dobrú noc.“

„Odchádzate?“

„Obávam sa, že musím.“

„Veď je ešte zavčasu. A v takýto večer...“

„Prepáčte, pani Willettová, nemám na výber. Keby tu bol telefón...“

„Telefón?“

„Áno... Ak mám byť úprimný... nuž, chcem mať radšej istotu, že Joe Trevelyan je v poriadku. Viem, je to hlúpa poverčivosť, ale nemôžem si pomôcť. Tým somari-
nám, prirodzene, neverím, ale...“

„Odtiaľto sa nedá telefonovať. Nikto v Sittaforde nemá zavedený telefón.“

„Takže je to jasné. Keď nemôžem telefonovať, musím ísť.“

„Ale ako? Po ceste dnes neprejde žiadne auto! Elmer by v takom nečase nikam nešiel!“

Elmer bol majiteľom jediného auta v dedinke, staručkej fordky, ktorú prenajímal za slušný poplatok tým, ktorí sa potrebovali dostať do Exhamptonu.

„Nie, nie – to je vylúčené. Pôjdem pekne po vlastných, pani Willettová.“

Všetci svorne zaprotestovali.

„Ach, pán major, to neprichádza do úvahy. Sám ste povedali, že čoskoro začne znova snežiť.“

„Teraz ešte nie. Možno o hodinu. Nebojte sa, dostanem sa tam.“

„Nie, to vám nedovolíme!“

Pani Willettová bola viditeľne znepokojená.

Lenže na majora Burnabyho neplatili prosby ani ar-

gumenty, bol neoblomný ako skala. Keď si raz niečo vzal do hlavy, nič na svete ním už nepohlo.

Bol odhodlaný ísť pešo do Exhamptonu a presvedčiť sa tam na vlastné oči, že jeho starý priateľ je živý a zdravý.

Svoj úmysel niekoľko ráz zopakoval. Nakoniec všetci pochopili, že to myslí vážne. Obliekol si zimník, zažal lampáš a vykročil do tmy.

„Zastavím sa doma po fľaštičku,“ oznámil, „a potom vyrazím. Prenocujem u Trevelyanu. Viem, zdá sa vám to smiešne. Určite sa nič nestalo. Nebojte sa, pani Willettová. Sneh-nesneh, o pár hodín som tam. Dobrú noc.“

Keď odišiel, spoločnosť sa vrátila k ohňu.

Rycroft predtým pozrel na oblohu.

„Bude snežiť, o tom niet pochyb,“ obrátil sa k pánu Dukovi. „A spustí sa to oveľa skôr, ako dorazí do Exhamptonu. Len dúfam, že sa mu to podarí.“

Pán Duke sa zamračil. „Áno. Teraz mám pocit, že som mal ísť s ním. Jeden z nás to mal urobiť.“

„Moje nervy!“ zanariekala pani Willettová. „Violet, už nikdy v živote nebudem hrať tú hlúpu hru. Úbohý major Burnaby môže zapadnúť do záveja – a ak nie, zabije ho zima a vyčerpanie. V jeho veku! Bolo od neho nerozvážne vydať sa na cestu v takom nečase. Kapitán Trevelyan je určite v poriadku.“

„Určite,“ pridali sa ostatní.

Ale nikto z nich sa necítil najpríjemnejšie.

Čo ak sa kapitánovi Trevelyanovi predsa len niečo stalo...?

Čo ak...